

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 noiembrie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,
Liliana Catan,
Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016, declarat de avocatul Popa Marin în numele inculpatei și inculpata

Țîmbal Lilia Nicolae, născută la 21 martie 1964, originară și domiciliată în mun.Chișinău, str.Sucevița 36/3, ap.17.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 06.07.2012 – 07.04.2015;
2. Instanța de apel: 20.07.2015 – 10.05.2016;
3. Instanța de recurs: 13.07.2016 – 15.11.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun.Chișinău din 07 aprilie 2016, Țîmbal Lilia a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a bunurilor altor persoane și de a exercita activitatea de antreprenariat în domeniul încheierii tranzacțiilor imobiliare pe un termen de 1 an.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Țîmbal Lilia, la 15 decembrie 2006, a primit de la Vîlcu Profîra prin înșelăciune suma de 2000 dolari SUA, echivalentul a 26165,80 lei, pentru a-i cumpăra de la Danu Lilia un lot de pământ situat în or.Durlești, mun.Chișinău, după care banii primiți nu i-a folosit pentru procurarea terenului, dar intenționat i-a însușit, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul și avocații I.Chifiac, și M.Popa în numele inculpatei, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri, prin care lui L.Țîmbal să-i fie stabilită pedeapsa în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, de 6 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a bunurilor altor persoane și de a exercita activitatea de antreprenariat în domeniul încheierii tranzacțiilor imobiliare pe un termen de 3 ani, și admiterea

acțiunii civile, invocând că pedeapsa este prea blândă; - instanța a individualizat-o contrar prevederilor legale; - nu a ținut cont de persoana inculpatei, care anterior a fost judecată și condamnată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, fiindu-i aplicată atât pedeapsa închisorii cu executarea reală, cât și amenda, dar care nu și-au atins scopul de corectare și reeducare; - eronat a considerat posibilă corijarea acesteia prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă; - instanța nu a luat în considerație circumstanța agravantă - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru fapte care au relevanță la cauză;

- avocatul I.Chifiac în numele inculpatei, casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care L.Țîmbal să fie achitată în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii; - instanța a dat apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt ale cauzei și a apreciat eronat probele;

- avocatul M.Popa în numele inculpatei, casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care L.Țîmbal să fie achitată, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii; - sentința nu are suport legal și nici probatoriu, nu este bazată pe probe concludente, utile și pertinente; - instanța nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei; - concluziile instanței contravin probelor administrate; - L.Țîmbal nu este subiect al infracțiunii incriminate, lipsește obiectul infracțiunii și latura obiectivă - acțiunile inculpatei nefiind îndreptate spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile; - atât acuzatorul, cât și instanța nu s-au expus dacă au existat sau nu între părți relații și sub prisma cărei legi urmează a fi soluționate; - nu este probată existența raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; - instanța neîntemeiat a respins probele aduse în sprijinul achitării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016, au fost respinse, ca nefondate, apelurile avocaților I.Chifiac și M.Popa în numele inculpatei, iar apelul procurorului a fost admis, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și în această parte rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care lui L.Țîmbal i-a fost stabilită pedeapsa în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, de 3 ani închisoare. În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 4 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, încasându-se de la inculpată în beneficiul părții vătămate prejudiciul cauzat prin infracțiune, în sumă de 2000 euro, echivalat în lei la momentul executării hotărârii.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite o încadrare juridică corectă.

Consecvent, a indicat instanța de apel că, vinovăția inculpatei se confirmă prin: declarațiile părții vătămate P.Vîlcu, a martorilor E.Onichevici, L.Danu și actele cauzei - cererea privind pornirea urmăririi penale depusă de P.Vîlcu, copiile hotărârilor Judecătorei Buiucani din 21.09.2011 și 19.03.2012; copia recipisei prin care se

confirmă că L.Țîmbal a primit de la P.Vîlcu suma de 2000 dolari SUA.

A relevat instanța de apel că acțiunile inculpatei întrunesc incontestabil elementele infracțiunii de escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune considerabile, or, L.Țîmbal a primit de la P.Vîlcu suma de 2000 dolari SUA, pentru a-i cumpăra un lot de pămînt, sumă pe care însă, nu a folosit-o conform înțelegerii, dar intenționat a însușit-o, cauzîndu-i un prejudiciu material considerabil.

Totodată, instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a acordat o deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținînd cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite care, conform art.16 Cod penal este una gravă, de motivul acesteia, de persoana inculpatei, care anterior a fost supusă răspunderii și pedepsei penale, vina nu și-a recunoscut-o, există un prejudiciu material nerecuperat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării inculpatei.

Subsecvent, a indicat că, prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpata a fost anterior condamnată pentru săvîrșirea infracțiunilor intenționate contra patrimoniului, fiindu-i aplicată, inclusiv pedeapsă sub formă de amendă, dar care nu și-au atins scopul de corectare și reeducare, intenționat intrînd din nou în conflict cu legea, astfel i-a aplicat o pedeapsă prea blîndă.

Instanța de apel a precizat că temeuri de achitare a inculpatei nu au fost stabilite, precum nici temeuri pentru aplicarea unei alte categorii de pedeapsă, or, acest lucru va face imposibilă atingerea scopului pedepsei penale, inculpata, reieșind din cele constatate, fiind predispusă la comiterea de noi infracțiuni și imposibil de a fi reeducată, resocializată, sancțiunile aplicate anterior de instanțele de judecată neavînd efectul scontat.

Complementar, avînd în vedere prejudiciul material cauzat, în temeiul art.219 Cod de procedură penală și art.1398 Cod civil, instanța de apel a considerat oportun să admită acțiunea civilă.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs ordinar avocatul M.Popa în numele inculpatei și inculpata care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei și dispunerea achitării lui L.Țîmbal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii; - vinovăția inculpatei nu a fost probată prin probe pertinente și concludente; - instanța nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei; - nu a fost demonstrată existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; - concluziile instanței contravin probelor administrate fiind bazate pe presupuneri; - L.Țîmbal nu este subiect al infracțiunii incriminate, lipsește obiectul și latura obiectivă a infracțiunii, deoarece acțiunile întreprinse de inculpată nu au fost îndreptate spre dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cît și latura subiectivă a infracțiunii – intenția; - instanța nu a ținut seama de faptul că între inculpată și partea vătămată a existat un raport juridic civil ce a luat naștere la întocmirea recipisei, asupra căruia s-a expus instanța civilă printr-o hotărîre definitivă și executorie; - partea acuzării, la întocmirea ordonanței de punere sub învinuire, a încălcat prevederile art.281 alin.(2) Cod de procedură penală; - prima instanță neîntemeiat a respins probele aduse în sprijinul achitării inculpatei.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal concluzionează că recursul urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, la care face referire recurentul, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că aceste temeieri nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Astfel, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțelege acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Instanțele de fond, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, și anume declarațiile părții vătămate P.Vîlcu, a martorilor E.Onichevici, L.Danu și actele cauzei - cererea privind pornirea urmăririi penale depusă de P.Vîlcu, copiile hotărîrilor Judecătorei Buiucani din 21.09.2011 și 19.03.2012; copia recipisei, prin care se confirmă că L.Țîmbal a primit de la P.Vîlcu suma de 2000 dolari SUA.

Conținutul probelor menționate mai sus, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanțele de fond din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor, confirmă cu certitudine săvîrșirea de către inculpată a faptei imputate, astfel concluzia despre vinovăția acesteia în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, este justă și întemeiată.

Prezența în acțiunile inculpatei L.Țîmbal atît a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, cît și a celor care caracterizează latura subiectivă a acesteia, a fost demonstrată prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată, fiind demonstrat faptul primirii de către aceasta prin înșelăciune și abuz de încredere de la P.Vîlcu a sumei de 2000 dolari SUA, pentru procurarea unui lot de pămînt de la L.Danu, însă nu i-a folosit conform înțelegerii, dar intenționat i-a însușit, cauzîndu-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Argumentele recurenților, precum că instanța de apel eronat și arbitrar a apreciat probele administrate, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, nefiind demonstrată existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum și preterînd că, între inculpată și partea vătămată există un raport juridic civil ce a luat naștere la întocmirea recipisei, asupra căruia s-a expus instanța civilă printr-o hotărîre definitivă și executorie, nu pot fi reținute.

La acest capitol se atestă că, aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel, și nu poate constitui temei pentru recurs.

Mai mult, aceste argumente au fost invocate și în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat și motivat asupra lor în decizie (f.d.156-171 v.2).

Nu pot fi reținute nici afirmațiile, precum că instanțele de fond la pronunțarea hotărârilor au luat în considerație doar declarațiile părții vătămate, deoarece instanțele și-au bazat concluziile privind vinovăția inculpatei reieșind din probele administrate și cercetate în ședințele de judecată, și anume declarațiile atât ale părții vătămate P.Vîlcu, a martorului E.Onichevici, cât și a martorului L.Danu, care a declarat că L.Țîmbal i-a acordat asistență la înstrăinarea casei sale, făcându-i cunoștință cu S.Sangheli, care dorea să cumpere casa. Fiind asigurată de către inculpată că S.Sangheli va procura locuința, dînsa i-a cerut arvună și aceasta i-a transmis 300 dolari, apoi încă 700 dolari, dar deoarece S.Sangheli nu a găsit bani să procure locuința, dînsa a vîndut-o altui cumpărător, iar banii în sumă de 1000 dolari i-a restituit lui L.Țîmbal, nu o cunoaște și pe P.Vîlcu și nu a știut că inculpata a luat de la aceasta suma de 2000 dolari.

Prin urmare, concluziile instanțelor de fond privind prezența în acțiunile inculpatei L.Țîmbal a dobîndirii ilicite a bunurilor părții vătămate prin înșelăciune, sînt întemeiate, deoarece cert a fost dovedit că inculpata, prin acțiunile sale a profitat de încrederea părții vătămate, iar după ce a primit banii de la aceasta, nu a procurat lotul de pămînt, dar intenționat i-a însușit, fapta ei întrunind elementele infracțiunii de escrocherie.

Sub aspectul dat, Colegiul penal atestă că obiectul juridic special al infracțiunii de escrocherie este constituit din relațiile sociale cu caracter patrimonial, nașterea și dezvoltarea cărora trebuie să se bazeze pe buna-credință și încrederea între subiecții afacerilor, fie persoane fizice, fie juridice; buna-credință și încrederea subiecților raporturilor juridice patrimoniale se prezumă, iar în anumite cazuri este și protejată prin legea penală.

Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Astfel, prin *dobîndirea ilicită a bunurilor* legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenție a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptul asupra acestora.

Înșelăciunea întrunește în sine variate metode, procedee și tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informațiilor despre sine sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie. Datele false se pot referi atât la persoana făptuitorului sau a altor persoane, cât și la unele obiecte, fenomene.

Prin modalitatea înșelăciunii făptuitorul induce victima în eroare, îi crează o falsă reprezentare a realității, indiferent de mijloacele utilizate, pentru a realiza transmiterea voită, sub incidența sa ori a altei persoane, a bunului sau dreptului asupra lui.

Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări. Iar latura subiectivă a infracțiunii date se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpînire asupra

acestor bunuri, urmărirea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

De aici rezultă că, limita între un acord civil și o componentă de infracțiune este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin abuz de încredere și înșelăciune.

Lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea posibilității trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului.

Reieșind din probele administrate în cauză, inculpata, prin înșelăciune a convins-o și a asigurat-o pe partea vătămată că îi va procura terenul de pământ primind suma de 2000 dolari SUA, eliberând în acest sens și o recipisă, creînd astfel imaginea de un executor de bună-credință. Iar ulterior, nu a procurat lotul, și nici nu i-a restituit suma primită, cauzându-i acesteia o daună în proporții considerabile. Prin aceste acțiuni, cert se confirmă intenția inculpatei de a însuși prin înșelăciune bunurile părții vătămate.

Prin urmare, este neîntemeiată trimiterea recurenților la faptul că între părți au avut loc niște raporturi civile. Instanța menționează că, în cazul când una din părți, asumându-și angajamente, din start cunoaște că nu are posibilitate și nici dorință să le execute (în prealabil fiindu-i transmise bunuri de cealaltă parte, care astfel își pierde dreptul de proprietate asupra lor), este necesară intervenția legii penale.

Astfel, în esență, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil, se face luîndu-se în considerație două aspecte de maximă importanță: atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor și disponibilitatea efectivă a acestuia de a-și executa angajamentele. Aceste două aspecte sînt puse la baza circumstanțelor care trebuie cercetate în vederea constatării lipsei sau prezenței scopului de cupiditate.

Trimiterea recurenților că L.Țîmbal a transmis suma de 1000 dolari SUA în două tranșe lui L.Danu, care vindea casa și lotul de teren, iar o parte din bani i-a folosit la perfectarea actelor conform înțelegerii prealabile cu partea vătămată și reprezentantul acesteia S.Sangheli, nu poate fi reținută, deoarece după cum s-a menționat mai sus, L.Danu a indicat că pe P.Vîlcu nu o cunoaște, iar S.Sangheli a dorit să procure casa ei și banii în sumă de 1000 dolari SUA i-au fost transmiși ca arvună pentru procurarea casei, iar ulterior dînsa a restituit banii lui L.Țîmbal, deoarece contractul de vânzare-cumpărare nu a avut loc. Însă, după cum s-a constatat, inculpata nu i-a restituit banii părții vătămate, însușindu-i.

Astfel, instanța de recurs atestă că argumentele recurente, precum că nu a fost dovedită vinovăția inculpatei L.Țîmbal în comiterea infracțiunii imputate, nu pot fi reținute, dat fiind că instanțele de fond corect au conchis că prin probele administrate în speță se confirmă vinovăția acesteia, iar solicitările privind achitarea inculpatei, nu au suport probatoriu și contravin materialului cauzei.

Totodată, Colegiul penal atestă că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpată nu echivalează cu achitarea sa, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția ei în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Subsecvent, la stabilirea pedepsei instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare, de caracterul

și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art.16 Cod penal, face parte din categoria celor grave, de motivul acesteia, de persoana inculpatei, care anterior a fost supusă răspunderii și pedepsei penale pentru săvârșirea infracțiunilor intenționate contra patrimoniului, că nu și-a recunoscut vina, nu a recuperat prejudiciu material nerecuperat, considerînd just că achitarea sau aplicarea altei categorii de pedeapsă decît cea aplicată de instanța de apel, va face imposibilă atingerea scopului pedepsei penale, avînd în vedere că sancțiunile aplicate anterior de instanțele de judecată nu au dus la corijarea și reeducarea inculpatei.

Cu referire la argumentul recurențelor, precum că partea acuzării, la întocmirea ordonanței de punere sub învinuire, a încălcat prevederile art.281 alin.(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal reține că, ulterior aducerii la cunoștință a ordonanței de punere sub învinuire, contestații la aceasta nu au fost înaintate și respectiv, acest argument nu poate fi invocat în recurs. Mai mult, în ședința de judecată inculpata a indicat că învinuirea îi este clară (f.d.130 v.1).

Prin urmare, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor avocaților I.Chifiac și M.Popa în numele inculpatei și admiterea apelului procurorului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, iar temei pentru casarea acesteia lipsesc.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul penal a sesizat că, instanța de apel în textul deciziei motivate a constatat că, potrivit recipisei, L.Țîmbal a primit de la P.Vîlcu suma de 2000 de dolari SUA pe care i-a însușit, cauzîndu-i acesteia un prejudiciu material în proporții considerabile, în legătură cu ce dauna materială urmează a fi încasată de la inculpată în beneficiul părții vătămate.

Contrar, acestor concluzii, în dispozitivul deciziei instanța a încasat de la inculpată în beneficiul părții vătămate suma de 2000 euro (f.d.81 v.I). Însă această eroare, în temeiul art.249 alin.(1) Cod de procedură penală, poate fi corectată de instanța de apel la cererea părților sau din oficiu, și nu constituie temei de casare a hotărîrii contestate.

Potrivit dispoziției art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul M.Popa în numele inculpatei și inculpată, și, potrivit legii, recursul urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Marin Popa în numele inculpatei Țîmbal Lilia și inculpată, împotriva deciziei Colegiului penal al

Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016, în cauza penală în privința lui Țîmbal Lilia, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun